

των. Για εκείνον τι φοβερό θα είναι αν την κλεισίουν σε κανένα από κείνα τα πένθημα κτίρια, που τὰ λένε «Μουσεία»! Και πόσο θα παραθούν οι ψυχές τών παλουδών μας, όταν θά ίδουν το σπίτι τους χωρίς την αγαπημένη τους σύντροφο, τή Σερίφη αυτή, που έζησαν και πέθαναν μαζί της...

— Έγώ, ελπε ό Πέτρος, δέν πιστεύω στα στοιχεία και στις ψυχές τόσο πολύ, όπως εσύ. Μου φαίνεται λοιπόν, ότι πρέπει να δώσουμε τή Σερίφη.

— Κάμε δτι θέλεις, ελπε ή Μαρία αναστενάζοντας.
Μετά δυό μέρες, έφτασαν πάλι οι δυό ξένοι. Αύτη τή φορά είχαν φέρει μαζί τους κ' ένα έγγραφο άγοραπωλησίας, έπιμοιο και σφραγισμένο, στο όποιο πρόθημα ό Πέτρος δέχτηκε να βάλη τήν ύπογραφή του. Έννοείται, ότι πριν ύπογράψει, διάβασε με τὰ λίγα γράμματα που ήξερε συνλαβιστά, τό έγγραφο και είσπαινε ότι οι δυό ξένοι θα του έδιναν γιά τή Σερίφη δέκα χιλιάδες φράγκα.

Πράγματι, μόλις ύπόγραψε, οι δυό ξένοι του μέτρησαν τό ποσό κ' έτσι ή πώλησις τής νεράιδας ήταν πάλι τετελεσμένο γεγονός.

Μετά λίγες μέρες, οι δυό ξένοι θά γύριζαν στό χωριό κ' έργαζες γιά ν' αποσπάσουν τή Σερίφη απ' τή θεία τής και νά τήν πάνε μακριά.

Τήν ήμέρα τής μεταφοράς τής Σερίφας μιιά σιγανή και πικρή βροχή έπευτε. Οι ξένοι φτάσανε σε λίγο με τους έργαζες, πήρανε τή Σερίφη και φύγανε.

Κλεισμένος τώρα στο σπίτι του, ό Πέτρος έννοιωσε ένα παρόξενο φόβο από τού σφίγγη τήν καρδιά. Του κίονο άνοιγε κάθε τόσο τό σινοτάκι του ντουλαπιού του κ' έπαιρνε στα χέρια του τὰ δέκα χιλιάρα, που του ήσαν δώσει οι ξένοι γιά τή Σερίφη. Τίποτε δέν μπορούσε νά τόν καθησυχάσει. Κι' όταν νύχτωσε, έπεσε στο κρεβάτι του σχεδόν άρρωστος. Δέν μπορούσε νά κοιμηθί και σπαιροφύριζε κ' άγωνία, σαν κολασμένη ψυχή.

Κατά τὰ μεσάνυχτα, μιιά τρομαρή ήσπεια ξέσπασε. Ό άγέρας ούράλιζε σαν θύριο και τό σπίτι του Πέτρου έντριξε ήμισο με βάραρα χαμένη μέσα στην άβυσσινή θάλασσα. "Υστερα μονομιιάς δια σόπασαν. Και σε λίγο, μέσα στη σιωπή, ό Πέτρος νόμισε πως άκούει μυστηριώδεις στεναγμούς και βογγητά έξω απ' τό σπίτι του.

Ό θόρυβος αυτός ξύπνησε και τήν αδελφή του. Φοβισμένη άφουγκράστηκε γιά μιιά στιγμή στην πόρτα, κ' βστερα σταυροκατήθηκε, βγήκε έξω και τράβηξε πρós τό σπίτι μιιάς θείας τής.

Τραβηγμένος από μιιά ακάτανιστη τή δύναμη, ό Πέτρος σηκώθηκε επάνω και βγήκε κ' αυτός στην πόρτα.

Πικρή ομίχλη σκέπαζε τὰ πάντα όλόγυρα. Και μόνον αντίκρυ πρós τό μέρος τής θάλασσας φαινότουσαν δυό κίονα φάτα.

"Έξαφνα δυνατός άνεμος σηκώθηκε και παρόστρεψε ένα κελωριό κομμάτι τής ομίχλης. Και τότε ό Πέτρος είδε μερικά μόνον μέτρα μακριά από τήν ακρογιαλιά νά έρχεται πρós τό μέρος του ένα πλοίο κελώριο, με τρία κάταρτα, και με άνοιγματα δια του τὰ πανιά, ένα πλοίο ήμισο κ' ένατα τὰ καρδιά του βλέποντας στις παλιές ζωγραφίες.

Φαντάσματα πηγαυροζήντουσαν μέσα στο πλοίο, κ' άκούοντουσαν διάφορες μυστηριώδεις ποσοταγές: «Έμωρός!... Γοήγορα!... Όλοισα!... Καπετάνιο!...»

Ό Πέτρος, άνατιζόμενος από δυνατό φόβο, με τό αίμα του παγωμένο απ' τή φρίκη, δέκοντο, καθώς τό πλοίο πλησίαζε, μιιά Σερίφη στην πλώρη του, μιιά Σερίφη όλοζώντανη, ή όποια τόν κούταζε με μάτια που άστραφταν και σπαθίαζαν.

"Ήταν ή ίδια Σερίφη πουχε πούλησε στους ξένους.

Ό δυστυχισμένος ψαράς ύπαχώθηκε τρέμοντας πρós τό σπίτι του. "Αλλά ή Σερίφη όλο μεγάλωνε, μεγάλωνε και προχωρούσε κατευάν του, σκοπώντας άγρια, ούράλιζοντας πάλι βροντερά κ' απ' τήν τρομακική θάλασσα...

Τή στιγμή αυτή μιιά απαρακτική κραυγή κ' ένας τρομερός θόρυβος ξύπνησαν όλο τό χωριό.

Τρομαγμένοι οι χωρικοί, έτρεξαν πρós τό σπίτι του Πέτρου. Μά τό σπίτι του ψαρά έδεν ύπήρχε πείδι, ήταν τώρα ένας σωρός έρείπια.

Αφουγκράστηκε γιά μιιά στιγμή στην πόρτα, σταυροκατήθηκε και βγήκε έξω...

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

"Έλεφε τό πρώτο χιόνι και χουρειαίμε πολλοί, από έρωτα τρελλοί και τρελλές σ' ένα σολόνι.

Παίζουμε χιονίες; φωνάζει μαυρομάτα πεταχτή και χιονιά τουχτή-τουχτή στο κεφάλι μου τρανιάζει.

"Ήταν σύνθημα πολέμου, τέτοιο πύρ πολεμικό τέτοιο φοβερό καιρό δέν τό είχα δει ποτέ μου.

"Έρωτας έκει τή υπάλλη από χέρι τρυφερό ποσοφίγγες μέσ' στο χορό κ' ήταν δια άφρός και γάλα.

Μιά χιονιά μου τούρα! χτυπάει στο λαμπό τής τό σταυρό κ' από κεί στο θησαυρό τοΰ κοροάι καταραλλεί.

Με χειροφύρου προθήμια νά τή βγάλω γιά ζητά, μα 'χε λούσει και κρατά ... δυό υπάλληες ανά μιιά!

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ

Τὰ δοντάκια σου μάς τρίβεις γιά νά δείξεις ότι έχεις και νά χρήματα λυσσάς, τραπεζίτες και...μασάς!

ΣΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΒΑΦΗΑ

Μαθημένος στις μογιές, νά κ' αυτός στις έκλογές.

Κι' ό λαός αν τόν μαυρίσει, ή μογιά δέν θά κοστίζει!

ΣΕ ΜΙΑ ΜΥΤΑΡΟΥ

(Παρωδία γνωστού ποιήματος)

"Ω σὺ δέν είσαι ή 'Ήγησά, άλλ' ούτε ή λευκογάλανη 'Αρφο (δίτη,

μουάιζες με λυγερόκομο κισσό κ' είσαι ή ιδέα κάποιου μυταρά τε (χατίτη,

Σ' εβύξαζαν θεελλογέννητες θεές (και λάιμες, στον 'Όλιμπο έγεννήθης ή στά Πι (θαράδωια,

έκει που κανατάς—Φειδίας κείνη (σάμνιες,

"Ω, αν σε κλέψουν, θά φωνάξω: (—'Αδωια!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τό κορίτσι μέσ' στο όρόμο εννε άγγελος και κούδλα, άλλά μέσα εις τό σπίτι εννε δαίμονας, πανούκλα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΗ ΤΟΥ ΒΣΤΑΙΡΟΥ

"Όταν ό δούξ του Πατέλμου, έξηντάρης πείδι, άποφάσισε νά παντρευθί μιιά χαριτωμένη καπέλλα, που δέν είχε κλείσει ακόμα τὰ ει- κοσι, ό άββάς τής ένορίας του δούκ, σεβασμώτατος Γκωρός, βρέθηκε σε πολύ δύσκολή θέα.

Κατά τὰ καθιερωμένα δηλαδή, έφρεσε, έπειτα από τήν τελετή του μυστηρίου, νά έκφανή και τόν σχετικό πανηγυρικό, άνατίσσοντας, σύμφωνα με τήν καθιερωμένη τότε συνήθεια, τό γνωστό ευαγγελικό σήτο «Αβξάνεσθε και πληθήσεθε.

"Επειδή όμως, λόγω τής μεγάλης διαφοράς ήλικίας του ζευγαριού, ήταν άναίμοστο νά μιλήρη έπ' αυτού τό θέματος, δέν ήξερε πουά άλλο ευαγγελικό σήτο ν' άνατιξή και βρωσκόταν σε άμηχανία.

"Αφού ποικονεράλιωσε κάμποσες μέρες, άποφάσισε στο τέλος νά έξομολογήθί τήν στενοχώρια του στο Βολταίρο, ό όποιος ήταν ένο- κότης του. "Όταν ό Βολταίρος τόν άκουσε, άρχισε νά γελά.

—Μά αυτό εννε εύκολώτατο, πατά μου! τό ελπε. "Αφού πρόκει- ται γιά τόσο... ταπεινό γάμο, τό καταλληλότερο σήτο τό Ευαγγε- λίου εννε τό «'Αφες αυτοίς, ου γάρ οίδασι τί ποιούσι!»

Κι' όταν τήν άλλη μέρα φάξανε στα έρείπια γιά νά βρουν τό πτώμα του Πέτρου, δέν βρήκαν άπολύτως τίποτε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
 Ρωμάτζο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΩΤΗ, βγαλμένο απ' τή ζωή τών βλάχηδων, τών άνταμνηδων και τών άλανιάρηδων του παληού, καλού καιρού.

Και κανέναν ποτέ δέν έμαθη τί άκούγανε ό νέος μαράς κ' ή ξύλλη Σερίφη, ή όποια χάθηκε τήν ίδια νύχτα απ' τό μέρος που τήν είχαν βάλει οι δυό ξένοι που τήν άγόρασαν...